

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Η 23 Απριλίου 2010 είναι μια αποφράδα ημέρα για την Ελλάδα. Η χώρα χρεωκόπησε και έχασε την ανεξαρτησία της. Δεν είναι ότι «θα χρεωκοπήσει», σίγουρα ή πιθανά. Χρεωκόπησε. Δεν μπορούσε να βρει χρήματα στις αγορές για να εκτελεί καν τις υποχρεώσεις της. Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος Leviathan, υπογράφοντας το Μνημόνιο με το Τρίο της Ευρωζώνης, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, ομολόγησε επίσημα τη χρεωκοπία και καταδίκασε τη χώρα σε υποτέλεια και υπανάπτυξη. Βύθισε τη χώρα βαθύτερα στην άβυσσο και υποθήκευσε βαρύτερα το μέλλον της.

Η χώρα ευρίσκεται επίσης στο στρατηγικό ναδίρ. Τα αποτελέσματα είναι ισοδύναμα με αυτά μιας βαριάς στρατιωτικής ήττας σε έναν καθοριστικό πόλεμο. Στρατιωτικά έχει επίσης αποδυναμωθεί τελείως. Ένα άφρον στρατηγικό δόγμα από το 1954, και ένα σύμπλεγμα φοβίας και κατωτερότητας προς τον Στρατό και τη στρατιωτική λειτουργία εκ μέρους του Leviathan και της πολιτικής εξουσίας, από το 1974, οδήγησαν με αδήριτη αναγκαιότητα σε οικτρή κατάντια.

Πολιτιστικά η Ελλάδα είναι ένα παράσιτο του Ευρωπαϊκού πολιτιστικού συστήματος, που πιθηκίζει καταστάσεις και εξελίξεις εκεί ή (τώρα με την αποδόμηση του Ευρωπαϊκού Πνεύματος) αλλού. Με «πιθηκισμό» εννοώ την μηχανιστική επανάληψη του τύπου ενός αλλότριου φαινομένου χωρίς την ουσία του, χωρίς επίγνωση της σημασίας του και χωρίς κατανόηση του λόγου ύπαρξής του, του σκοπού του και της τέχνης λειτουργίας του. Ένα τελευταίο χαρακτηριστικό μουσικό παράδειγμα: Παπαϊωάννου προς Philipp Glass. Και ένα σύμβολο: τα αρχαία αγάλματα της Ακρόπολης σε ένα δάσος κίωνων, σε υπόστυλη αίθουσα του Νέου Μουσείου. Η άνοια του πιθηκισμού.

Για όποιον σκέπτεται συντονισμένα με τον κλασσικό Λόγο του Όντος, ο Πολιτιστικός Πιθηκισμός δένει με τον Οικονομικό και Στρατηγικό Πιθηκισμό. Το Leviathan πιθήκιζε τις ανεπτυγμένες οικονομίες για να κερδίσει το ίδιο αυτά που κάποτε θα πλήρωνε η χώρα – πράγμα που τώρα γίνεται όταν κλείνουν οι λογαριασμοί, και ο νούν νοείτο. Το Πολιτικό Κατεστημένο πιθήκιζε μια εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας που είχε φτιαχτεί σε ορισμένα Ευρωπαϊκά κέντρα προς ίδιον αυτών όφελος. Τι και εάν η πολιτική αυτή δεν ταίριαζε με τη γεωπολιτική δυναμική της χώρας και με το Άνυσμα της Ιστορίας; Διατήρησε πάντως για μερικές δεκαετίες το Leviathan στην νεκροζώντανη κατάστασή του. Το Leviathan δεν σκέπτεται τη χώρα, και δεν είναι η χώρα. Αλλά ξέχασε δυο πράγματα. Πρώτον, ότι κανείς δεν τρέφει εκτίμηση ούτε εμπιστοσύνη στον πιθηκίζοντα. Και δεύτερον, ότι θα κατακοπεί ο πίθηκος αν πάει να ξυριστεί.

Η Δημόσια Διοίκηση έγινε ένα γραφειοκρατικό τέρας, όργανο (διεκ)περαίωσης αυθαιρεσίας και διαφθοράς υπέρ μιας στατικής ολιγαρχίας. Η κοινωνία φεουδαρχικοποιήθηκε με πελατειακές σχέσεις και δομημένες εξαρτήσεις ενώ έγινε ύποπτη και αχρηστεύθηκε η ατομική αριστεία και δημιουργικότητα και η ιδιωτική πρωτοβουλία. Η Εκπαίδευση αντιμετώπιστηκε ως προέκταση της Δημόσιας Διοίκησης. Η Δικαιοσύνη ταπεινώθηκε για να γίνει όργανο και εξουσιαστικός μηχανισμός του Καθεστώτος Leviathan.

Οι σκοποί και οι λειτουργίες του Κράτους έχουν διαστραφεί.

Το Κοινοβουλευτικό Σύστημα έχει παραφθαρεί, μέχρι που κατήντησε νεκρός τύπος. Στην ουσία η πολιτεία μας είναι μια στυγνή πρωθυπουργική και αρχηγοκομματική δικτατορία ελεγχόμενη από το Leviathan και εις την υπηρεσία του. Η Βουλή συνεδριάζει και αποφασίζει δια της οιονεί παρουσίας του βουλευτικού σώματος. Οίκτο αισθανόμαστε οι δημιουργοί για τους βουλευτές.

Ο Τύπος έχει εξοκείλει σε παραπληροφόρηση και τα ΜΜΕ έγιναν Μέσα Μαζικής Προπαγάνδας.

Κανένας θεσμός δεν έχει μείνει ανεξάρτητος. Αλλά, βέβαια, μας μάραναν οι «Ανεξάρτητες Αρχές». Είναι να σκάει η πλάτη σου στα γέλια, όπως λένε στα χωριά.

Οικονομική χρεωκοπία. Στρατηγικός εκμηδενισμός. Πολιτιστικός εξευτελισμός.

Δημοσιοδιοικητική εξαχρείωση. Κρατική διαστροφή. Πολιτειακή ανωμαλία. Καθολική Αναξιοκρατία και εξαρτηματικότητα.

Ήταν μαθηματικά βέβαιο ότι όλα θα κατέληγαν στην καταστροφή. Και η συμφορά ήλθε με αφορμή την Παγκόσμια Οικονομική Κρίση και την Ευρωπαϊκή τεχνητότητα. Η συγκυρία άναψε το φιτίλι. Και το Σύστημα κατέρρευσε, συμπαρασύροντας την χώρα και την κοινωνία σε μια φοβερή περιπέτεια, στην χειρότερη δίνη της νεώτερης ιστορίας της. Και θα αποδοθούν ευθύνες στους υπεύθυνους, όχι σε αυτούς που οι υπεύθυνοι μας λένε.

Τώρα αυτή την έσχατη εξουθένωση να ανασκουμπώνεσαι και να προφασίζεσαι ότι πας να αναστρέψεις με παλαιομπακαλική λογιστική, είναι θέαμα γελοίων ιδέσθαι.

Ας μείνουμε στην οικονομία, η οποία βεβαίως είναι μέρος του τεράστιου συνολικού προβλήματος.

Είναι σαφές ότι η όποια οικονομική ανάπτυξη της χώρας μετά τη Μεταπολίτευση είχε δύο συνιστώσες:

1) Μια εικονική, αποτέλεσμα «δημιουργικής λογιστικής» καπηλικού (κατά Πλάτωνα) τύπου και παλαιομπακαλικού («τρεις το λάδι, τρεις το ξίδι κι έξι το λαδόξιδο»). Είναι δύσκολο να βρεις φερέγγυα στοιχεία αυτής της περιόδου για τους μακροοικονομικούς δείκτες της Ελληνικής οικονομίας. Στους ξένους Οργανισμούς, υπάρχουν μεγάλα κενά όταν αναφέρονται στην Ελλάδα.

2) Μια τροφοδοτούμενη από δανεισμό και πακέτα της ΕΕ, που επιπρόσθετα δεν πήγαιναν στη στήριξη της απαραίτητης απελευθέρωσης του συστήματος και σε μακροχρόνιες αποδοτικές επενδύσεις. Φυσικά ήταν βέβαιο ότι αυτό θα γινόταν, δεδομένου της κλειστής, βαρειά κανονιστικής, ολιγαρχικής και φεουδαρχικής δομής του οικονομικού συστήματος της χώρας. Ένα τέτοιο σύστημα ακριβώς εμποδίζει τις ελεύθερες ροές κεφαλαίου, εργασίας, γνώσης, αγαθών, υπηρεσιών που συγκροτούν τον οργανισμό ενός φυσικού συστήματος, κάνουν ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων σε αυτό και μεγιστοποιούν την απόδοσή του.

Έτσι η ανάπτυξη συμβαδίζει με αύξηση του χρέους, με αύξηση των δημόσιων ελλειμμάτων και με αύξηση της ανισορροπίας του εμπορικού ισοζυγίου της χώρας, με μείωση δηλαδή της ανταγωνιστικότητας και αποσάθρωση του παραγωγικού δυναμικού της. Απεδείχθη δηλαδή περίτρανα ότι αυτό που έλειπε για να αναπτυχθεί η Ελλάδα δεν ήταν τα χρήματα, αλλά η οργάνωση ενός ελεύθερου, ανταγωνιστικού συστήματος ιδιωτικής δημιουργικότητας. Αυτό που βάραινε δεν ήταν η έλλειψη κεφαλαίων, αλλά το ολιγαρχικό, φεουδαρχικό, καταπιεστικό σύστημα.

Ένα μείζον ιστορικό παράδειγμα. Η μετατόπιση του κέντρου βάρους των οικουμενικών ιστορικών εξελίξεων από τις μεγάλες Αυτοκρατορίες και τεράστιες οικονομίες της Μέσης

Ανατολής (Αίγυπτος, Μεσοποταμία, Περσία) στον Ελληνικό χώρο που συνέβη στο δεύτερο τέταρτο της πρώτης χιλιετίας π.Χ., δεν έγινε με τη μετατόπιση του ίδιου πολιτιστικού, κοινωνικού, οικονομικού και πολιτικού μοντέλου σε άλλο έδαφος, αλλά με την ανάδυση ενός τελείως άλλου μοντέλου διάρθρωσης της ανθρώπινης παρουσίας, συμβίωσης και δραστηριότητας. Αυτό έκανε η Επανάσταση του Λόγου. Αυτή δημιούργησε ισχύ και πλούτο με άλλο τρόπο. Το θέμα δεν είναι πού θα βρεις από έξω πλούτο, αλλά πώς θα τον παράγεις από μέσα, και μάλιστα με καινούριο τρόπο που ανταποκρίνεται σε συγκριτικά σου πλεονεκτήματα και που εν συνεχεία δημιουργεί νέα συγκριτικά πλεονεκτήματα. Με σύγχρονους οικονομικούς όρους, το πρόβλημα δεν είναι η ζήτηση, αλλά η προσφορά. Όλη η Ελληνική οικονομική πολιτική των τελευταίων δεκαετιών είναι, το ξέρουν δεν το ξέρουν, ένας πιθηκιστικός Κεϋνσιανισμός. Ενώ το ζητούμενο για την Ελληνική οικονομία δεν ήταν η εξωγενής παροχή κεφαλαίων και η τεχνητή διόγκωση της ζήτησης, αλλά η ριζική απελευθέρωση και αναδιοργάνωση της προσφοράς.

Η ανάπτυξη στην Ελλάδα των τελευταίων 35 χρόνων ήταν μια φούσκα. Τα κεφάλαια δηλαδή από εισροές πακέτων και δανεισμό πήγαιναν σε τεχνητή υπεραξία. Ήταν αποτέλεσμα μιας τεχνητά αυξημένης ζήτησης που δημιούργησαν αυτές οι εξωγενείς ενέσεις ρευστότητας. Η παραγωγική μηχανή αγαθών και υπηρεσιών όχι μόνο δεν βελτιώθηκε αλλά χειροτέρεψε. Η φούσκα έσκασε. Και να που είμαστε.

Ιδού μερικοί σημαντικοί και αποκαλυπτικοί δείκτες για το δομικό και λειτουργικό πλαίσιο της οικονομικής δραστηριότητας στο ΝεοΕλληνικό Leviathan.

Στον γενικό δείκτη οικονομικής ελευθερίας (Heritage Foundation – Wall Street Journal) η χώρα βρίσκεται στην 73η θέση, κυμαινόμενη στα όρια μεταξύ της ομάδας των μετρίως ελεύθερων χωρών και των επί το πλείστον ανελεύθερων. Είναι πίσω, ενδεικτικά, από τη Μαδαγασκάρη, την Ταϊλάνδη, το Ελ Σαλβαδόρ, τη Γεωργία, και φυσικά από την Τουρκία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία.

Στον δείκτη Παγκόσμιας Ανταγωνιστικότητας (World Economic Forum) η Ελλάδα έχει την 83η θέση, πίσω, φερ' ειπείν, από τη Ρουάντα, τη Ναμίμπια, το Αζερμπαϊτζάν, την Τυνησία και φυσικά την Τουρκία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία.

Ειδικότερα, ως προς τις συνιστώσες της Ανταγωνιστικότητας:

Στον δείκτη Ευνοιοκρατίας στις Αποφάσεις των Κυβερνητικών Οργάνων και Υπαλλήλων είναι στην 105η θέση.

Στον δείκτη Κυβερνητικής Αποτελεσματικότητας έχει την 113η θέση.

Στον δείκτη Σπατάλης των Κυβερνητικών Δαπανών έχει την 128η θέση.

Και στον δείκτη του Βάρους των Κυβερνητικών Κανόνων (του Κανονιστικού Πλαισίου), την 129η θέση.

Στον δείκτη Προστασίας των επενδυτών είναι στην 123η θέση.

Στον δείκτη Ποιότητας του Εκπαιδευτικού Συστήματος, στην 118η θέση.

Αλλά και στον ιδιωτικό μεγάλο επιχειρηματικό τομέα, ο δείκτης Αποτελεσματικότητας των Διοικητικών Συμβουλίων βάζει τη χώρα στην 120η θέση.

Στον γενικό δείκτη Επιχειρηματικότητας (Doing Business) της World Bank Group, η Ελλάδα έχει την 109η θέση (στην Ευκολία του Επιχειρείν), έχοντας πέσει καμιά δεκαριά θέσεις μέσα σε έναν χρόνο. Είναι πίσω, για παράδειγμα, από την Μπαγκλαντές, την Υεμένη, την Αιθιοπία, την Παπούα νέα Γουιάνα, και φυσικά την Τουρκία, την Βουλγαρία, την Ρουμανία.

Στον δείκτη Έναρξης μιας Επιχείρησης είναι στην 149η θέση.

Στον δείκτη Προστασίας των Επενδυτών βρίσκεται στην 154η θέση.

Στον δείκτη Ελευθερίας του Τύπου (Δημοσιογράφοι χωρίς Σύνορα) η Ελλάδα έπεσε στην

70η θέση μέσα σε έναν χρόνο από την 35η, πίσω π.χ. από την Burkina Faso, την Κύπρο (Βόρεια), το Bhutan, τη Μακεδονία (όπως αναφέρεται), την Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία και φυσικά την Τουρκία, την Βουλγαρία, την Ρουμανία.

Στον Δείκτη Διαφθοράς (Transparency International) η Ελλάδα έχει την 78η θέση μαζί με την Κολομβία, πίσω, επί παραδείγματι, από τη Ρουάντα, την Γκάνα, τη Ναμίμπια, την Κόστα Ρίκα και φυσικά την Τουρκία, Βουλγαρία, Ρουμανία.

Η χώρα ξώφλησε. Την ξώφλησε η Ηγετική Αναξιοκρατία. Η κοινωνία μας θα υποφέρει βαθειά, και δεν της αξίζει. Δεν υπάρχει σωτηρία αν δεν ξετινάξουμε από πάνω μας τον ζυγό του Leviathan δεν ξεριζώσουμε το ΝεοΕλληνικό Σύστημα και δεν σαρώσουμε το ένοχο πολιτικό κατεστημένο του παλιοκομματισμού και της φαυλοκρατίας. Κάθε μήνας που περνάει, κυριολεκτικά κάθε ημέρα ακόμη, μας βυθίζει βαθύτερα στον βούρκο της απώλειας και αυξάνει την οδύνη της αναγέννησης. Αυτό που ίσως αρκούσε χθες δεν φθάνει σήμερα και είναι γελοίο αύριο. Η πολιτική εξουσία, έντρομη πιά και χωρίς νομιμοποίηση από την κοινωνία, δοκιμάζει απανωτά συνταγές επι συνταγών, όλες ασκήσεις επί χάρτου πλην της στάσης πληρωμών που ήδη επιλεκτικά ασκεί. Λέει και ξελέει, αποκλείει να γίνη κάτι και πριν ο αλέκτωρ λαλήσει το σκέπτεται, προτείνει και διαψεύδει, σπρώχνεται και πιέζει, επείγεται και διστάζει - τα έχει χάσει. Εναγώνια επαιτεί να της πουν τι να κάνει με μία φωνή οι πάντες και τα πάντα. Αλλά φυσικά ο καθένας από τους πάντες και τα πάντα έχουν τα συμφέροντα και τις προτεραιότητές τους. Εις μάτην παρελαύνουν κατά διαδοχήν ως Πρωθυπουργικοί συμβουλάτορες Stieglitz, Schiorra, Παπαδήμος, ακόμη τώρα και ο Roubini, προετοιμάζοντας μια ακόμη νέα άσκηση ματαιότητας της Κυβέρνησης. Αλλά καμμία ηγεσία, κανένας, μα κανένας, δεν δίνει πια σημασία στην χώρα μας όσο έχει την αναξιόπιστη αυτή πολιτική εξουσία. Μας έχουν ξεγράψει. Ξεγράφουμε και εμείς η κοινωνία των Δημιουργών τους υπεύθυνους και το Σύστημα. Και εφαρμόζουμε την μόνη δυνατή λύση. Για την οποία θα γράψω στο άρθρο μου της επόμενης Κυριακής.

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ"].